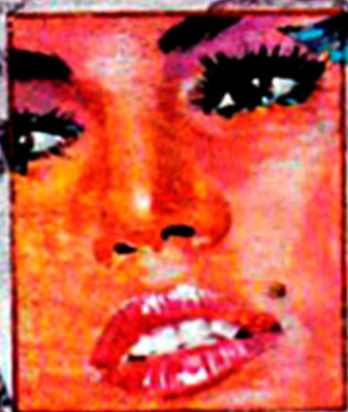

အိပ်မက်

အောင်မြင်စွာပြန်လည်

"မေသွယ်ကို ပြန်ပေးပါ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမကို ပြန်ပေးပါ၊ မေသွယ်
ရေ မေသွယ် မေသွယ်"

သူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ သူ၏ ချစ်ဇနီးကလေးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲနှုတ်
ကာ အတင်းယူဆောင်သွားနေသော မည်းမည်းအကောင်ကြီးနောက်သို့
သူ အတင်းပြေးလိုက်နေမိသည်။ ။

ထိုမည်းမည်းကောင်ကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီးဖြင့် ရ
ယ်ရင်း ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း သူ့အသံကြီးကတော့ ပ
တ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးထားနေဆဲ ရှိ၏။

"မေသွယ်ရေ ... မေသွယ် ... အား"

သူသည် အားသွန်၍ ပြေးနေရာမှ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျသွား၏။

အတင်းရုန်းကန်ပြီး ပြန်ထမည်ပြုစဉ် ... သူ့ထံသို့ သေမင်းခေါ်သံပြု
၍ ဒေါသတကြီး တိုးကပ်လာနေသော မည်းမည်းအလိပ်ကြီးများကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"အား"

သူသည် မျက်လုံးအစုံကို အတင်းမှိတ်ပြီး နောက်သို့အားသွန်၍ ဆု
တ်လိုက်သည်။ ။

အားလွန်၍ နောက်ပြန်ကြီး လဲရပြန်သည်။ ။

"အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်"

နောက်စေ့မှ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို သူထိထိ မိမိ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

နောက်စေ့ကို လက်ဖြင့် အသာစမ်းသပ်ကြည့်သည် တွင် ဖူးယောင် နေမှုကို ခံစားတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ။

ဒဏ်ရာကို အသာလက်ဖြင့်အုပ်၍ အဆိုးရွားဆုံးသော ဝေဒနာကိုခံ စားရင်း သူသည် ဖြည်းညင်းစွာ ထထိုင်လိုက်သည် တွင်

"ဝုန်း ...ဝုန်း... ဝုန်း"

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တဝုန်းဝုန်း အသံကြီးများကိုပြု၍ လိပ်၍ လိပ် ၍ တက်လာကာ ကမ်းကို ပုတ်ခတ်နေသော လှိုင်းလုံးကြီးများကို သူ သ တိပြုမိလာသည်။ ။

"လှိုင်း ... လှိုင်းတွေပါလား"

"ငါ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ ဒီကမ်းခြေမှာ ရောက်နေတာလဲ "

"အို မေသွယ် မေသွယ် ... ငါ့အချစ်လေး မေသွယ်မရှိ တော့ဘူး၊ မေသွယ်ရေ မေသွယ် မေသွယ်"

အသက်မက မြတ်နိုးတွယ်တာနေရပါသော ချစ်ဇနီးကလေးကို ပြန် အမှတ်ရသွားသည့် အခါတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရှိနေသော ဝေဒနာ မှန်သမျှကို မေ့လျော့သွားတော့သည်။ ။

သူ့ကို စိုးမိုးလာသည် က သူ့ချစ်ဇနီးကလေးအတွက် သေအံ့မှူးမှူး ပူ

ပင်စိတ်များ ။

"မေသွယ် မေသွယ် မေသွယ်လေးရယ်၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မေသွယ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ အို ကိုကိုပိုင် ကိုကိုပိုင် ဘာမှ မသိတော့ပါလား"

အကြောင်းအရာတွေ တစ်စစီဖြစ်နေသည် ။ ဘာကိုမျှ သူ ဆက်စပ်၍ မရ။

သူ့ဦးခေါင်းကို သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဖိအုပ်၍ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် အရူးတစ်ယောက်လို ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးနေမိသည် ။

သူ့ကိုယ်သူ မနိုင်၍ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ...

မလင်းတစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့် ကြယ်ရောင်အောက်တွင် သောင်ခုံပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေသူများ သည် သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ဝေးဝေးက ကွင်း၍ ရှောင်သွားနေကြသည် ။

"အို သူတို့ သူတို့ ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်မလား၊ အမူးသမားလို့ ထင်မလား၊ ငါ့စိတ်ကိုထိန်းဦးမှ ပါလေ"

သူသည် သူ့စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပြီး၊ တစ်စစ်စစ်နာကျင်ကိုက်ခဲနေသော နောက်စေ့ကို လက်ဖြင့်အုပ်ကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လျှောက်ခဲသည် ။

ကိုယ်ကြီးက ... ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့်

ဦးနှောက်ထဲမှာ ရီဝေဝေနှင့် ။

သူ့ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်။ လက်တွင် မီးအိမ်ကို ဆွဲမြှောက်၍ ကိုင်ကာ လျှောက်လာနေ၏။

မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်သည် သူ့မျက်စိထဲတွင် လင်းလိုက်မှုန်လိုက်နှင့်

အမြင်တွေက မကြည်မလင်ရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ရီဝေနောက်ကျိနေသော ဦးနှောက်ထဲမှ အသိတရားမပျောက်အောင် သူ့စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားကပင် သူသည် မီးအိမ်ရှင်၏ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးကြီး လဲကျခဲ့ပြန်သည် ။

"အို ..."

အာမေဇိုတ်သံကို သူကြားရသည် ။

သူ့ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး သောင်ပြင်တွင် လက်ထောက်၍ ထဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည် တွင် သန်မာသော လက်တစ်ဖက်က သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆွဲထူလာသည် ။

"ကျေး ကျေးဇူး"

"ဟင် ဆရာ ဆရာဦးပိုင်စိုးဦးပါလား၊ ဆရာညကတည်းက ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ"

"မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ"

"အဟင်း ဟင်း.... ဟင်း ဆရာ သိပ်မူးနေတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာတည်းနေတဲ့ အုန်းတောရိပ်သာက အလုပ်သမား လှမြင့်လေ"

"မသိဘူး မသိဘူး၊ ငါဘာမှ မသိတော့ဘူးကွာ"

"လာ လာ ဆရာကို ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ ရွဲလို့ ၊ သဲတွေလဲပေးကျလို့ ၊ ဆရာ ဒီလိုမူးတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

သဘောကောင်းလှသော အလုပ်သမားကလေးက သူ့ကို တည်းခိုဆောင်ဆီသို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည် ။

"ဆရာ အဝတ်အစားတွေလဲဖို့ ကျွန်တော်ထုတ်ပေးခဲ့ရမလား"

"နေ.... နေ ကျေးဇူးပါပဲမောင်ရင်"

သူသည် မျက်စိထဲတွင် မြင်တစ်ချက် ဝါးတစ်ချက် ဖြစ်နေသော ခုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုပစ်ချလိုက်သည် ။

ထို့နောက်တွင် တော့ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားခဲ့သော သူ့အသိဉာဏ် တစ်ခုလုံးသည် သူ့ဦးနှောက် အတွင်းမှ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။

ခုတင်ပေါ်တွင် သူသည် အသက်ပျောက်နေသော သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိနေပါ၏။

(၂)

တစ်ကိုယ်လုံး အလွန် ချမ်းတုန်စွာသော အသိဖြင့်သူသည် မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။ ။

သူဦးစွာတွေ့ရသည် က တည်းခိုဆောင်၏ မျက်နှာကြက်ဖွေးဖွေးနှင့် မီးအိမ်လှလှကလေး။

သူသည် ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အား"

ဦးခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး သူ့မျက်လုံးများကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

မှန်ပြတင်းပေါက်ကျယ်ကြီးများမှ သဲသောင်ခုံဖွေးဖွေးနှင့် နံနက်ခင်းပင်လယ်ပြင်အလှကို သူမြင်တွေ့လာရသည်။ ။

သည် ကမှ တစ်ဆင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့မျက်လုံးများက ရွေ့လျားကြည့်သည် တွင် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို သူ့ခုတင်ဘေးက စားပွဲခုံပေါ်တွင် တွေ့ရှိရသည်။ ။

သူသည် မခိုင်တခိုင် ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ထိုခရီးဆောင်အိတ်ကြီးဆီသို့ သွားလိုက်ပြီး အိတ်ကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ။

အခိုင်အမာ သော့ခတ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

သူသည် ခေတ္တမျှငိုနေပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီနှင့်ဝတ်ဆင်ထားသော ဘောင်းဘီအိတ်များကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ။

ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ကလေးထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို စမ်းသပ်မိ၍ ဆွဲထုတ်ကာယူကြည့်လိုက်သည် တွင် သားရေအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ။

သူ့လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးက စိုထိုင်းနေသည်

တုန့်ယင်နေသော လက်များ ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်ရာ အတွင်းဘက်တွင် သူနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသော အမျိုးသမီးငယ် ချောချောလှလှကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"မေသွယ် ... မေသွယ်ကိုကိုပိုင်အချစ်"

သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် အရာရာသည် မတိကျ မရှင်းလင်းဘဲ ရှိနေသည့်ကြားကပင် အတွင်းစိတ်တွင် ပါ စွဲနစ်နေအောင် ချစ်ခဲ့ရပါသော ချစ်ဇနီးကလေးကို သူမှတ်မိနေသည်။ ။

ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ရင်မှာ ကပ်ထားပြီး သူ့မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာမှတ်ကာ သူသည် ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေသော ဦးနှောက်ထဲတွင် အဖြေရှာကြည့်နေ၏။

မရပါ။ ဘာကိုမျှ တိတိကျကျ အဖြေမရပါ။ သူသည် ပင့်သက်နှင့်ငြိကြီး ချပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို သွန်ချလိုက်သည်။ ။

သော့ကလေးနှစ်ချောင်းတွဲလျက်သား ပါသည့်သော့ချိန်းတစ်ခုနှင့် ငွေစက္ကူများ ထွက်ကျလာသည်။ ။

ငွေစက္ကူများအားလုံး စိုစိစိဖြစ်နေသည်။ ။

စားပွဲပေါ်သို့ ကျသွားသောသော့ကလေးကို ကောက်ယူပြီး သူသည် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

အမျိုးကောင်းအဖိုးတန်အဝတ်အထည်များ ၊ ယောက်ျားသုံး အသုံး အဆောင်များ နှင့် ငွေစက္ကူအထပ်များကိုကြည့်ပြီး သူသည် အတန်ကြာ အောင် ငိုငံနေမိပြန်သည်။ ။

သူသည် ဦးခေါင်းကို လေးတွဲစွာယမ်းပြီး ခရီးဆောင်အိတ်၏ အတွင်းဇစ်ကိုဖွင့်ကာ လက်နှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

သူ့လက်တွင် လိပ်စာကတ်ပြားအထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နှင့် နိုင်ငံ သားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ပါလာသည်။ ။

ပိုင်စိုးဦး အစနနိုင် (....)

အဘအမည် ဦးကြိုင်

မွေးသက္ကရာဇ် ၁၀-၁-၆၈

လူမျိုး မြန်မာ

ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ထင်ရှားသည့်အမှတ်အသား လက်ျာဘက်နားထင်မှာ အမှတ်ရှိ။

နေရပ်လိပ်စာ ခြံအမှတ် (...) ပျဉ်းမပင်ရွာ၊ မင်္ဂလာဒုံ။

"ဒါ.... ဒါငါ့မှတ်ပုံတင်ပဲ၊ အင်း မင်္ဂလာဒုံကနေ ငါဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ချောင်းသာကိုရောက်နေရတာပါလိမ့်၊ ငါ့ခေါင်း မှာ လဲ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့၊ ဒီဒဏ်ရာ ဘယ်လိုရတာပါလိမ့်၊ ပြီးတော့ မေ သွယ်ကော မေသွယ်၊ သူ သူ ဘာဖြစ်လို့ ငါနဲ့ အတူ ရှိမနေတာလဲ"

"အိုငါ ငါ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲစဉ်းစားလို့ မရတော့ပါလား"

"ဆရာ ဆရာ"

"ဪ ..."

သူနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင် တည်းခိုဆောင်လုပ်သား
ကလေးလှမြင့်ကို အခန်းဝတွင် တွေ့ရသည်။ ။

"ဆရာ နိုး လာပြီလားလို့ လာကြည့်တာ၊ အခန်းတံခါးစေ့ရက်ပဲ
တွေ့တာနဲ့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာ၊ ဆရာမနက်စာ ဘာစားမလဲဟင်၊ ဆရာ
အတွက် ကျွန်တော်ဘာယူလာပေးရမလဲ"

"အေးကွာ ကော်ဖီအချို့ပေါ့တစ်ကရားနဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ်၊ ကြ
က်ဥဟက်(ဖ်)ဘွိုင် တစ်လုံး ယူလာပေးပါ"

"ကောင်းပြီဆရာ"

"ဪ ... ဒီမှာ ချာတိတ်၊ ကိုယ့်အတွက် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး
တစ်လုံးလောက်ပါ ရရင်ယူခဲ့ပါ"

"ဘာသောက်မလဲဆရာ၊ ပါရာစီတမောလား၊ အနာဂျက်ဆင်လား၊ နို့
ဗာဂျင်လား"

"ဘာရာဂျင်ပိုကောင်းတယ်"

"ရမယ်ဆရာ"

ကောင်လေးပြန်ထွက်သွားသည် ကို ပိုင်စိုးဦးသည် ငေးငိုင့်၍ ကြည့်
ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

မကြာမီ တည်းခိုဆောင်လုပ်သားကလေးသည် လင်ဗန်းကြီးတစ်ချပ်
တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တင်ဆောင်၍ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်
ရှိလာသည်။ ။

"ဆရာ ဘာရာဂျင်ကို တကဒ်ပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ်"

"အေး ... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ ကိုယ် အားလုံးအတွက် ဘယ်လောက်ရှင်းပေးရမလဲ"

"ဆေးဖိုးအပါအဝင် တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်ပါဆရာ"

ပိုင်စိုးဦးသည် သူ့လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ငွေစက္ကူထုပ်များကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ ထိုအထဲမှ နှစ်ရာတန်တစ်ထုပ်ကို ယူပြီး တည်းခိုဆောင်လုပ်သားကလေးကို တစ်ရွက်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ပိုတာ မင်းယူလိုက်ကွာ"

"ပေးတာ များ နေပါပြီဆရာ၊ အားနာပါတယ်၊ မနေ့ကလဲ တစ်ရာကျော်ကြီးတောင် ပေးထားတာ"

"ဟင် မနေ့က ပေးတယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာရောက်ရောက်ချင်း ဒီအဆောင်ကို ကျွန်တော်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးလို့ ဆရာပေးတာပဲ၊ မမှတ်မိဘူးလားဟင်"

"အင်း.... အင်း"

ဝီဝီပြင်ပြင်မမှတ်မိလိုက်သည် မို့ ရော၍ အင်းချလိုက်ရသည်။ ။

"နောက်လိုတာရှိရင်လဲ ပြောပါဆရာ၊ ဟိုဘက်နှစ်ဆောင်တွဲမှာ ကျွန်တော်အမြဲရှိပါတယ်"

"အေး အေး လိုရင် ကိုယ်ခေါ်လိုက်မယ်"

ကောင်လေးပြန်ထွက်ခွာသွားသည် နှင့် ဟာနေသောဝမ်းကို ပိုင်စိုးဦးသည် ကပျာကယာ ဖြည့်တင်းလိုက်ပြီး အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတစ်လုံးကို သောက်ချလိုက်သည်။ ။

အစာနှင့်အတူ ကော်ဖီပူပူနှင့် ဆေးဝင်သွားသဖြင့် ချမ်းတုန်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် နွေးထွေးစပြုလာ၏။

သူသည် ခုတင်ပေါ်သို့ လက်ဆွဲခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ဆွဲချယူပြီး အတွင်းကပစ္စည်းများ ၊ အဝတ်အထည်များ တစ်ခုမကျန်အောင် ခုတင်ပေါ်သို့ ထုတ်ချလိုက်သည် ။ ပြီးမှ သူသည် တစ်ခုချင်းကို သေချာကျနစွာကြည့်ကာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒီ စပို့ရှပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ဖောရိန်းရှပ်တွေနဲ့ အသုံးအဆောင်တွေအားလုံးဟာ အဖိုးတန်တွေချည့်ပဲ၊ ဒါတွေကိုကြည့်ရင် ဒီပစ္စည်းတွေကို သုံးနေတဲ့ ငါဟာအတော်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ထဲကပဲ၊ ကြည့်စမ်း နှစ်ရာတန်အသစ်ကျပ်ချွတ်နှစ်ထပ်နဲ့ ရာတန်၊ ငါးဆယ်တန်တွေ၊ ဒါတွေအားလုံး မရှိဘူးဆိုရင်တောင် အောက်ထစ် ခြောက်သောင်း ခုနှစ်သောင်းရှိမယ်"

ပိုင်စိုးဦးသည် ပိုက်ဆံတွေကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်က ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်လှဲချလိုက်သည် ။

ဖြူဖွေးသော တည်းခိုဆောင် မျက်နှာကြက်ကို သူအတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည် ။

သူ့လက်သည် သွက်လက်စွာဖြင့် ခုတင်ပေါ်တွင် စုပုံနေသော အဝတ်အထည်များ နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို သားရေအိတ်ကြီးထဲသို့ ထိုးသွင်း၍ ထည့်နေ၏။

သိမ်းဆည်းရမည့်ပစ္စည်းများ ကုန်သွားသောအခါ ချန်ထားခဲ့သော အဝတ်ကောင်းတစ်စုံကို သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားများ နှင့် လဲလှယ်၍

ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ။

"သွားမယ် သွားမယ်၊ ပျဉ်းမပင်ရွာကို အမြန်ဆုံးသွားရမယ်၊ ဒါမှ ငါလိုချင်တဲ့ အဖြေတွေကိုရမှာ "

ပိုင်စိုးဦးသည် သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို သော့ခတ်ပြီးဆွဲယူကာ နှစ်ယောက်တွဲတည်းခိုဆောင်တွင် ရှိနေမည်ဖြစ်သော လှမြင့်လေးထံသို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ။

(၃)

ချစ်သူဘရဏီက ဆွဲဆောင်မက်လုံးပေးလိုက်သော သိန်းငါးရာဟူသည့် ငွေစိုင်ငွေခဲသည် မြတ်သီဟ၏ မျက်စိထဲနားထဲက မထွက်နိုင်ဘဲရှိနေသည်။ ။

သူသည် လောဘစိတ်များ ဖြင့် မြူးထူးတက်ကြွကာ အင်းလျားရိပ်သာလမ်းရှိ မြတ်သီရိ ရိပ်မြို့ဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကားရပ်လိုက်သည် နှင့် တလောကလုံးတွင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော သူ၏ ချစ်ညီမလေးမေသွယ်ထွန်းကို အိမ်ရှေ့က ပန်းအလှစိုက်ခင်းကြီးထဲတွင် မြတ်သီဟတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ။

"ဟေး မေသွယ်"

"ကိုကိုသူရ အလုပ်တိုက်ကို မသွားဘူးလား"

"သွားမှာ ပါ၊ ညီမလေးကိုပြောပြစရာရှိလို့ ကိုကိုခဏပြန်လာတာ"

"ဘာများ လဲဟင်"

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပန်းကလေးတစ်ခက်ကိုလေတွင် လှည့်၍ ဆော့ကစားရင်း မေသွယ်ထွန်းက ရွှင်ရွှင်ပျပျကလေး မေးလိုက်သည်။ ။

"ပျဉ်းမပင်က ခြံကိစ္စပါ မေသွယ်၊ သိန်းငါးရာ အော့ဖာပေးနေတယ်"

"ဟင် သိန်း သိန်းငါးရာကြီးတောင်"

မေသွယ်ထွန်းသည် မျက်လုံးကလေးများ ပြူးဝိုင်းကာ အံ့အားသင့်နေ၏။

"ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့ ၊ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေက စက်ရုံတွေတည်ထောင်ဖို့ အဲဒီဘက်က မြေကျယ်ကျယ်ကြီးတွေကို ဈေးကောင်းတွေပေးပြီး လိုက်ဝယ်နေတာ၊ ကိုကိုတို့ စဉ်းစားသင့်တယ်နော်၊ အမောင့်က နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုကိုကတော့ ကြိုက်ဈေးရတုန်း ရောင်းလိုက်ချင်တာပဲ၊ ညီမလေးနဲ့ ကိုကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်၊ ကြိုက်တဲ့ အလုပ် လုပ်စားပါလေ့ကွာ"

"အင်း ငွေကတော့ မက်မောလောက်စရာကြီးပါပဲ ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ သွားလေသူ ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုကိုညီမလေး ချိုးဖျက်ချင်တဲ့ စိတ် မရှိတာ ခက်နေတယ်"

"ညီမလေးကလဲကွာ၊ ဖေဖေက ဒါကိုအကျိုးစီးပွားတစ်ခု ပျက်မသွားအောင် ထိန်းတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောသွားတာပါ၊ ဖေဖေရှိစဉ်ကဆိုရင် အဲဒီမြေက သုံးလေးသောင်းထက် ဘာပိုတန်လို့ လဲ၊ ဒီတော့ သူကဒီမြေပေါ်မှာ ရင်းနှီးစားသောက်လို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေကိုမက်ပြီး ပြောနေတာ ခုရမယ့်ငွေက သိန်းငါးရာ ညီမလေးရဲ့ သိန်းငါးရာ ညီမလေး စိတ်ကူးမလွဲသင့်ဘူး"

"ဟင်း ခက်တာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ညီမလေးတို့ က ရောင်းချင်ပေမယ့် ကိုကိုပိုင်က ရှိသေးတယ်၊ သူ့သဘောမပါရင်လဲ ခက်တယ်ကိုကိုရယ်"

မြတ်သီဟ၏ မျက်နှာကြီး ရုတ်ခြည်း မည်းညစ်လာ၏။

"ဒီတောသား အစုတ်အနုတ်ကောင်ကို ကိုင်ရမှာ ပဲ၊ ဖေဖေ မြှောက် စားသွားတာတွေကြောင့် အားလုံးခက်ကုန်တာ၊ ညီမလေးကိုယ် ညီမလေးပဲ ပြန်ကြည့်လေ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ချမ်းသာမှု ရရဲ့ လားလို့ "

"တော်ပါကိုကိုရယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မေသွယ် မေသွယ် မကြားပါရစေနဲ့ "

ငိုတော့မယောင် ဖြစ်လာသော မျက်နှာကလေးကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲဖယ်ထားလိုက်ပြီး မေသွယ်ထွန်းက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ညီမလေး စိတ်ကိုသာ ပြတ်သားအောင်လုပ်ပါ၊ ညီမလေး ပြတ်သားနိုင်တယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကို ကိုကိုအပြတ်ကိုင်ပစ်မယ်၊ သွားမယ် "

မြတ်သီဟသည် ကားကိုစက်ပြန်နှိုးပြီး မြတ်သီရိခြံဝင်းကြီးထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ။

မေသွယ်ထွန်းသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်းနှင်သွားသော ကားနောက်မီးကိုကြည့်ရင်း ပင့်သက်ချလိုက်သည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီခြံကို ဖေဖေကလဲ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှ မရောင်းစေချင်ဘူး၊ ကိုကိုပိုင်ကလဲ ဖေဖေနဲ့ သဘောတစ်ထပ်တည်းပဲ ခြံသာရောင်းပစ်ရင် ဘာဘအောင်သာနဲ့ သူ့အဖော်တွေ စားရမဲ့၊ နေရာမဲ့ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်၊ ကိုကိုကလဲလေ ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီပျဉ်းမပင်ခြံကို မျက်စောင်းထိုးနေတယ်မသိဘူး၊ သူ့မှာ ဒီလောက်ကြီး ငွေလိုစရာ အကြောင်းလဲမရှိပါဘူး၊ ဟင်း ငါစိတ်ညစ်လိုက်တာ "

ခေါင်းရှုပ်သွားသည် မို့ လက်ထဲက ပန်းခက်ကလေးကို လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီး မြတ်သီရိအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ။

မေသွယ်ထွန်းသည် လှပသေသပ်သော အိမ်ခန်းဆောင်ကြီးထဲရှိ နှစ်

ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး နဖူးပေါ်သို့ လက်တင် ထားလိုက်သည်။ ။

သူ့ရင်ထဲတွင် သူ့အစ်ကို၏ ဆန္ဒနှင့် ချစ်ခင်ပွန်း၏ ဆန္ဒတို့ လွန်ဆွဲသည် သို့ ရှိနေကြ၏။

တကယ်တော့ သူ့ခင်ပွန်း ပိုင်စိုးဦးကို အစ်ကိုဖြစ်သူ မြတ်သီဟသည် အစကနဦးကတည်းက ကြည်ဖြူလိုလားခဲ့သူတစ်ဦး မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သူက မိန်းမတန်မယ့် ရူးမတတ် ချစ်မိပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက သူ့ဘက်အလေးသာသောကြောင့် ချစ်သောပိုင်စိုးဦးကို သူ လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မလွဲသာ၍ ယောက်ဖတော် တော်ခွဲရသော်လည်း ကိုကိုစိတ်ထဲတွင် ပိုင်စိုးဦးကို မကြည်ဖြူနိုင်သောစိတ်က အမြဲတစေ ကိန်းဝပ်၍ နေသည်။ ။

အနုလက်နှင့် ရွှေခွက်ကို နှိုက်သည် ဟု အထင်ရှိနေသော မြတ်သီဟသည် ယောက်ဖတော်ကို အကောင်းမြင်ဝါဒလည်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။ နေရာတကာတွင် လူတွင် ကျယ်လုပ်သည် ဟု မုန်းမာန်ပင် ပွားနေမိသည်။ ။

သည် ကြားထဲ ပိုင်စိုးဦးနှင့် ယမုန်တို့ ကိစ္စကလည်း သူ့ရင်ထဲက အကျိတ်အခဲကို ကြီးသွားသည် ထက် ကြီးထွားလာနေစေပါသည်။ ။

"ဟင်း ညီမအမိုက်မကြောင့်ခက်နေတာ သူ့မျက်နှာသာ ထောက်မနေရရင် ဒီကောင် မြတ်သီရိကနေ လွင့်သွားတာကြာပြီ၊ ကံတရားက မင်းကိုမျက်နှာသာ ပေးနေတုန်း နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ ဝါးလုံးပိုးထိုးမှ နင်းချိုးဖို့ ငါစောင့်နေတယ်၊ ကောင်းကောင်း သာ သတိထားနေပေတော့ ပိုင်စိုးဦးရေ သတိထားနေပေတော့"

ပိုင်စိုးဦးအပေါ် ဖြစ်မိနေသော ဒေါသစိတ်က မြတ်သီဟ၏ ကားစတီ
ယာရင်တွင် ကိုင်ထားသော လက်များကို အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေစေ
၏။

မြတ်သီဟသည် ရှစ်မိုင်ရှိကုမ္ပဏီ ရုံးခန်းအောက်တွင် ကားကိုရပ်လို
က်သည် ။

အသင့်စောင့်နေသော ရုံးအကူကလေး တင်မောင်က ကားဆီသို့ပြေး
လာသည် ။

"တင်မောင် ငရတ်သမားတွေ ရောက်နေပြီလား"

"မရောက်သေးဘူးဆရာ လူတစ်ယောက်တော့ ဆရာ့ကို တွေ့ချင်လို့
စောင့်နေတယ် ဟိုမှာ "

အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိသည့်
သူနှင့် ရွယ်တူလူတစ်ယောက်ဆီသို့ တင်မောင်က မေးထိုးပြလိုက်သည်
။

သူမသိသော လူစိမ်းမျက်နှာမို့ မြတ်သီဟ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသ
ည် ။

လူရွယ်သည် ချိုမြိန်သော အပြုံးတစ်ချက်ကို ပြုံးပြပြီး မြတ်သီဟထံ
သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည် ။

"ဆိုပါဦး မိတ်ဆွေ ဘာကိစ္စပါလဲ"

သူတို့ ကုမ္ပဏီတွင် ကုန်ပစ္စည်းပို့လိုသူ တစ်ယောက်များ လားဟု
တွေးရင်းက မြတ်သီဟ မေးလိုက်သည် ။

"သိပ်အရေးကြီးတဲ့ စကား ခင်ဗျားကို ပြောပြစရာရှိလို့ ပါ ကိုသီဟ"

"ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စလဲဗျ"

မြတ်သီဟ၏ မျက်မှောင်ကြီး တအားကို ကြုတ်သွားတော့သည်။ ။

ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး သူက မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုကြီး ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားက ခင်ဗျားနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပြောသင့်တဲ့ စကား ဖြစ်နေလို့ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ ဒါဆို စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကိုယ့်ရုံးခန်းကို လိုက်ခဲ့လေ"

ရုံးခန်းဆိုတာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ မို့ မလွတ်လပ်ပါဘူး၊
'ရသာထူး'မှာ ဆိုရင် ပိုသင့်တော်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်"

"ကောင်းပြီလေ သွားကြတာပေါ့ တင်မောင်ရော့ သော့ ရုံးခန်းဖွင့်ထားလိုက်"

"ဆရာအိတ်ကော"

"ရတယ် ငါပဲယူလာခဲ့တော့မယ်"

ရုံးအကူကလေးသည် မြတ်သီဟ၏ လက်မှ ရုံးခန်းသော့ကိုယူပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

မြတ်သီဟကလည်း သူ၏ အတက်ချီကွေ့စံပြားပြားကလေးကို ဆွဲကိုငံပြီး လူစိမ်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ။

ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးခန်းအောက်ထပ်တွင် ရှိသော 'ရသာထူး'စားသောက်ဆိုင်ရောက်သောအခါ လူရှင်းသော စားပွဲတစ်လုံးတွင် သူတို့ နှစ်ယောက် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ။

"ဆရာ ဘာမှာ မလဲ"

"တူးတီး- ရှယ်"

လူစိမ်းကပဲ လက်ဖက်ရည်ကို မှာ လိုက်သည်။ ။

စားပွဲထိုးကလေး ထွက်သွားမှ သူက တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး စကားစလာ
၏။

"ကိစ္စက ခင်ဗျားယောက်ဖ ပိုင်စိုးဦးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်၊ တော်
တော် ရုပ်ဆိုးမယ့် ကိစ္စဗျ"

"ဘာ ဘာ ... ပိုင်စိုးဦးနဲ့ ပတ်သက်တယ်၊ ဘယ်လိုရုပ်ဆိုးတာလဲ၊
ခု သူ ... သူဘယ်မှာ လဲ ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ ဟင်"

မြတ်သီဟ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

ပြူးပြူးပျာပျာကြီးကို ဖြစ်လာ၏။

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ဖြည်းဖြည်းမေးပါကိုသီဟရယ်၊ ခင်ဗျား
က အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားတာကိုး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ
ခင်ဗျားသိလို့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ပိုင်စိုးဦး
ကိစ္စပါ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မ
ယ့် စာတစ်စောင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ကိုသီဟ"

"ဟင် ... စာ စာတစ်စောင်ဟုတ်လား၊ ဘာစာလဲ"

"ခင်ဗျား ယောက်ဖဆီကို သူ့အသက်ဘူး ယမုန်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး
ရေးလိုက်တဲ့ စာလေဗျာ"

"ယမုန် ယမုန် ယမုန်ဆိုတာက ဟိုကောင်မပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ယမုန်ဆိုတာ ဖူးစာရေးနတ်ကလမ်းလွဲပစ်လိုက်လို့ ပ
ထမကနေ ဒုတိယဖြစ်သွားရတဲ့ သူပေါ့"

"ဘယ်လို"

မြတ်သီဟသည် မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးဖြင့် သူ့ရှေ့ကလူကို ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဟင်း ဟင်း ဟင်း၊ ပထမလူ ဒုတိယဆိုတာဒီလိုလေ၊ ပိုင်စိုးဦးနဲ့ ပထမဖြစ်တာ ယမုန်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားညီမနဲ့ ညားသွားတော့ သူ့ခမျာ ပထမလူဒုတိယဖြစ်သွားရရှာတာပေါ့"

တရူးရှူး ဒေါသဖြစ်နေသော မြတ်သီဟ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သွားပြီး သူ့ရှေ့ကလူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ၊ ဒီကောင်က ယမုန်နဲ့ ယူသွားပြီလားဟင် ..."

ထိုလူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်သည်။ ။

"ဒါတော့မသိဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတဲ့ စာကို ခင်ဗျားဖတ်ကြည့်ပြီး အဖြေရှာပေတော့ဗျာ"

"ခင်ဗျားဆီကစာပေးလေ"

"နေပါဦးလေ၊ အရှိန်အဝါတွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သိပ်ကြီးမားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ခိုးလိုမွေ့ရေလိုနှောက်ပစ်လိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးဆိုတိုင်းပေးလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ကိုသီဟရယ်"

"ဪ ... နားလည်ပြီ နားလည်ပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငွေညှစ်မလို့ ကိုး"

"အိုး ဒီစကားအသုံးအနှုန်း မကြိုက်ဘူးဗျာ လက်ထိပ်စော်နံတယ်၊ ပြင်ပြောရင် ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်က အရောင်းအဝယ် သဘောမျိုး လုပ်ချင်တာပါ၊ ကြေးက သိပ်မများ ပါဘူး၊

ငါးသောင်းတည်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အသေးသုံးလောက်ပဲရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီး တစ်ခုလုံး အစွန်းအထင်းဖြစ်မှာ နဲ့ စာရင် ဒီငွေလေးက ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။"

"ခင်ဗျား သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့တာပါနော်"

"တစ်ညလုံး တစ်မှေးမှ မအိပ်ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ လာတွေ့တာပါ။ တစ်ချက်ကလေး ချော်သွားရင် ကျုပ်ချောက်ကျမယ့်အလုပ်ပဲ မစဉ်းစားဘဲနေပါ့မလား ကိုသီဟရယ်၊ သိပ်စဉ်းစားတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတွေဝေမနေနဲ့ ကျွန်တော်တစ်ခုပဲ မေးမယ်၊ ခင်ဗျားယောက်ဖ ခုအိမ်ကဆင်းသွားပြီမဟုတ်လား။"

"ဟုတ်တယ် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ"

"အေး ... ကျုပ်ချစ်သူယမုန်လေးလဲ ပျဉ်းမပင်ရွာကနေ ပျောက်သွားတာ ခင်ဗျားမသိဘူး မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်လား၊ ဟိုဟာမလေး ပျဉ်းမပင်မှာ မရှိတော့ဘူးလား။"

မျက်နှာကြီး မည်းညစ်စွာဖြင့် မြတ်သီဟသည် ထိုလူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"တစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းရင် အဖြေထွက်ပါတယ် ကိုသီဟရယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်၊ ခင်ဗျားဖတ်နိုင်အောင် ကျုပ်စာကို ထောင်ပြမယ်"

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူပြီး ထိုသူက မြတ်သီဟမြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်သည်။ ။

ကိုပိုင်

ယမုန်လေ ချောင်းသာသို့ ထွက်သွားနှင့်ပြီ၊ ကိုပိုင် အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့

နော်၊ ယမုန် မျှော်လင့်နေမယ်၊ ယမုန်တို့ ပြဿနာကို ချောင်းသာမှာ ရှင်း
မယ် သိလား။

ညီမ
ယမုန်

ဖြစ်ပျက်ပြီးခဲ့သော အကြောင်းအရာများ နှင့် ယခုဖတ်လိုက်ရသော
စာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုပေါင်းစပ်၍ အဖြေရှာလိုက်သောအခါ မြတ်သီဟ၏
မျက်နှာကြီးသည် ရုတ်ချည်းရွာတော့မည့်မိုးကဲ့သို့ ညှိုးမှောင်ကျသွား
တော့သည်။ ။

ထိုလူသည် စာကိုအကျအနပြန်ခေါက်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်
ဟန်ပြုလိုက်သည်။ ။

"နေဦးလေ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အရောင်းအဝယ်ရဲ့ ကြေးက ဘယ်လော
က်လဲ"

ထိုလူ၏ လက်ထဲမှ စာသည် အိတ်ထဲရောက်မသွားဘဲ လေတွင် တန့်
သွားသည်။ ။

"သိပ်မများ ပါဘူး၊ ငါးသောင်းထဲပါကိုမြတ်သီဟ"

"ဘာဗျ ငါးသောင်း၊ ဟုတ်လား"

မျက်လုံးကြီးများ ပြူးပြွဲစွာထွက်၍ မြတ်သီဟသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာ
ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ များ တယ်ထင်လို့ လား၊ အဟင်း ဟင်း၊ ဟင်း၊ ရည်းစား
လုခံရတဲ့ အသည်းကွဲရတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် လျှောက်ပြီးရှက်ရမ်း
ရမ်းလိုက်ရင် ခင်ဗျားတို့ မဟာအရှက်တော်ကြီး ဖြန်းဖြန်းကွဲသွားမှာ

မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဒီလိုမလုပ်ပါဘူး ကိုမြတ်သီ
ဟ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး ၊
စေတနာထားပြီး ပြောနေတာပါ၊ ကျုပ်ရဲ့ ကြီးမားသော စေတနာအတွ
က် ခင်ဗျားဆီက နည်းနည်းကလေးပဲ တုံ့ပြန်မှုတောင်းနေတာပါဗျာ"

"ပေးဗျာ ... ကြာတယ်"

မြတ်သီဟသည် ကမူးရှူးထိုးလုပ်တတ်သူ တစ်ဦးပီပီ၊ သူ၏ အတက်
ချီကေ(စ်)ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပြီးသော့ကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ နှစ်
ရာတန် ငွေစက္ကူအုပ်များကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်
သည် ။

ထိုသူသည် သူ့လက်ထဲက စာကို မဆုတ်မဆိုင်း မြတ်သီဟထံသို့ က
မ်းပေးလိုက်သည် ။

မြတ်သီဟသည် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသောစာကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ၊ စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ
ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ ဖြင့် လျှောက်ထွက်သွားတော့သည် ။

မြတ်သီဟသည် ရုံးခန်းပေါ်သို့ မသွားဘဲ ကားဆီသို့သာ
တန်းသွားပြီး ကားပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်၍ မောင်းထွက်ခဲ့ပြန်သည် ။

သူ့ရုံးအကူကလေး တင်မောင်သည် သူ့ဆရာကို အံ့အားသင့်စွာ ကြ
ည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာ၏။
